НОВИНИ

15 років ув'язнення з конфіскацією отримав чоловік, який намагався вчинити теракт у Києві
18 ЛИП, 2026

5 років ув'язнення отримав за хабарництво колишній суддя з Прикарпаття
18 ЛИП, 2026

На Львівщині два мотоцикли злетіли в кювет, загинув пасажир
18 ЛИП, 2026

Рашистів дуже налякав новий «радянський» шеф Моссаду
18 ЛИП, 2026

У Дергачах через повторну атаку російського дрона постраждали п'ятеро поліцейських
18 ЛИП, 2026

Командирам бригад наказали записувати відео на підтримку Сирського – медіа
18 ЛИП, 2026

У Запоріжжі затримали двох молодиків, які вчиняли підпали адмінбудівель на замовлення спецслужб рф
18 ЛИП, 2026

РЕКЛАМА

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

Смертельна екскурсія: у ДТП зі школярами загинуло 20 дітей
Tsn.Ua

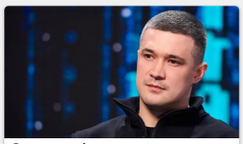

Спливли факти про юного Федорова, які мало хто знав
Glavcom.Ua

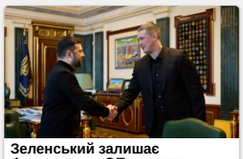

Зеленський залишає Федорова: в ОП готують несподіване рішення
Glavcom.Ua

Дізнатися більше

Війна та конфлікти

Новини світу

Злочин та правосуддя

Як живе село Калинівка після вбивства двох братів арешту колишнього комбрига Лучанова: "Якщо справу спустять на гальмах, буде самосуд"

PUBLISHED 18 ЛИПНЯ 2026

Одна з найгучніших подій останніх тижнів — убивство двох рідних братів Романа та Максима Мосейчуків, жителів села Калинівка на Київщині. В організації цього злочину підозрюють колишнього комбрига 155-ї бригади Станіслава Лучанова. За версією слідства, за його наказом наприкінці червня його підлеглі викрали Мосейчуків, відвезли у військову частину на Полтавщині, а потім убили. Поліція вважає, що Лучанов віддав такий наказ після того, як Мосейчуки образили його дружину. Аби розібратися, що там сталося, Суспільне кілька днів провело в Калинівці.

У репортажі звідти СУСПІЛЬНЕ розповідає про складну історію стосунків родини Лучанова з рештою села, а також, як близькі загиблих переживають трагедію і погрожують самосудом, якщо справу не розслідують і не розглянуть як слід.

"Тільки зайди, сука, я тебе застрелю!"

Дізнатися більше

Телевізійні шоу про злочини та закони

Кримінальне право

кримінальна

У ніч на 28 червня 32-річний житель Калинівки Рустам Піліпов рубав дрова на подвір'ї біля своєї хати на околиці села. Він служить в армії, приїхав додому у відпустку. Раптом у сусідньому дворі пролунали два постріли. Там була дача 36-річного Романа Мосейчука і його на рік молодшого брата Максима. Брати там не жили, а лише тримали машини й мотоцикл, займалися ремонтом та час від часу відпочивали з односельцями.

Після пострілів Рустам почув, як Роман комусь пригрозив: "Тільки зайди, сука, я тебе застрелю!". Брат намагався його вгамувати: "Рома, заспокойся, бо зараз викличуть ментів і буде гірше!". Хвилин через 40 до входу на дачу братів під'їхав мікроавтобус і згодом поїхав із села. Рустам припустив, що сталася сварка, брати когось підстрелили й сусідським бусом відвезли пораненого до лікарні.

— Я хотів викликати ментів, але так, щоб із сусідами не ворогувати. Вставив іншу сімку. Думаю, не буду представлятись, скажу, що військовослужбовець, що стріляють, заважають спати. Але зв'язку не було. А зараз вже думаю, може, то РЕБ глушив зв'язок, — каже Рустам Суспільному.

Село Калинівка на Київщині, звідки викрали двох братів Мосейчуків, 13 липня 2026 року. 7 липня поліція затримала імовірних викрадачів, а ще через два дні знайшла тіла братів у могилі неподалік полігону 155-ї бригади під Полтавою. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Дізнатися більше

Суди та судова система

Війна

Украина к...
Follow Page

У ФОКУСІ

Як Росія за допомогою розгалуженої екосистеми в Telegram за 10 місяців прокачала понад 93 мільярди доларів на закупівлі для своєї армії

ІНШІ НОВИНИ

Колишній пастор зґвалтував 2-х дівчат у лісосмузі
ДЕТАЛЬНІШЕ

Заманював у квартиру 9-річну дівчинку: шокуючий злочин у ..
ДЕТАЛЬНІШЕ

ДУМКИ ЧИТАЧІВ

«А МИ ТУТ ПРИ ЧОМУ?». Смертельна відмова за п'ять хвилин від порятунку та ціна байдужості київської підземки

ФОТОРЕПОРТАЖ

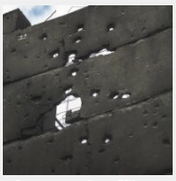

Як виглядає українська ТЕЦ, що пережила не одну ракетну атаку російських загарбників

НОВИНИ IT

Технологии
Загрузка...

Східноєвропейці

У Мосейчуків є ще третій молодший брат Сергій, який живе у Рокитному, — селищі за 15 кілометрів від Калинівки. Наступного дня він не міг додзвонитися до братів: їхні телефони були відключені. Через кілька днів він приїхав шукати хлопців і зайшов на дачу. У гаражі хтось розбив монітор, на який виводилось зображення з камер спостереження, а також щит із сервером, де зберігалися записи. 3 липня, через шість днів після стрілянини, Мосійчук-молодший викликав поліцію і написав заяву про зникнення братів.

Поліцейські почали пошуки й проаналізували відео з камер спостереження на дорогах. Невдовзі вони повідомили Сергієві Мосейчуку, що братів викрали семеро військових зі 155-ї окремої механізованої бригади імені Анни Київської. Її командир, 46-річний Станіслав Лучанов кілька років тому одружився з уродженкою Калинівки Дариною Пржегорницькою, батьки якої досі жили в селі.

Дізнатися більше

Географічна довідка

Кримінальному кодексі

суду

Сергій Мосейчук, молодший брат вбитих Романа й Максима Мосейчуків, показує гараж на сімейній дачі в Калинівці. Київщина, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Лучанов очолив 155-ту бригаду в лютому, а до цього був начальником штабу 425-ї бригади "Скеля", керівництво якого останнім часом звинувачують у катуванні новобранців.

7 липня поліція затримала імовірних викрадачів, а ще через два дні знайшла тіла братів у могилі неподалік полігону 155-ї бригади під Полтавою. Проте родичам спочатку про це не сказали. У селі не знали, де хлопці, а Лучанов залишався на волі — і тоді схвильовані родичі Мосейчуків звернулися до журналістів hromadske. Лише після їхнього репортажу правоохоронці публічно повідомили про те, що сталося. А оперативне командування "Північ" оголосило, що Лучанов самовільно залишив частину і зник.

11 липня його затримали в Києві та оголосили підозру в організації викрадення та вбивства братів. Поліція заявила, що за його наказом Мосейчуків відвезли на полігон під Полтавою, тримали там два дні, після чого вбили. Слідство заявило, що Мосейчуки посварилися з дружиною Лучанова через те, що "молодики гучно слухали музику та каталися на мотоциклах". Брати "висловилися нецензурною лайкою", комбриг вимагав вибачень, але вони "у грубій формі відмовили".

Сергій Мосійчук із дружиною та подруга сім'ї Мосійчуків Ольга Метельска (праворуч) у Києві біля моргу на процедурі впізнання, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

"Випивали як всі, але не буйні"

Калинівка — село з однією вулицею завдовжки кілометр і приблизно 300 жителями. Покійний Роман Мосейчук жив тут у приватному будинку разом із дружиною, а Максим — у двоповерхівці з хворою матір'ю. Брати заробляли на будівництві та ремонтах, до повномасштабної війни разом виїжджали на заробітки за кордон.

— Вони хазяйновиті були, трудяги, не безтолкові. Вічно на городі все чисто, посаджено, — згадує в розмові із Суспільним їхня близька подруга та кума їхнього молодшого брата Ольга Метельска. — Не можу сказати, що вони прям штунди. Кожний же гуляє, випиває, але вони не буйні. По молодості, може, й билися — але всі ж билися, і я виходила в ту бійку з цими хлопцями. Але не вбивали один одного. Побилися, а потім трилітрову банку горілки ставили, аби помиритися.

Близька подруга сім'ї Мосейчуків Ольга Метельска у Калинівці на Київщині, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

У березні 2022 року батько братів пішов добровольцем і підбив воювати свого кума Василя Дмитрієнка.

— Він двері відкрив і каже: "Ви тут будете вдома яйця гріти, а я — воювати?!". А я відказую: "Та, звісно, пішли, куме!" — згадує Дмитрієнко.

Добровольцем пішов і один із братів Мосейчуків — Максим. Він став гранатометником у Нацгвардії, брав участь у боях за Ірпінь, а його батько разом із кумом Василем воював у складі 28-ї бригади на Харківщині.

— У 23-му році ми навикопували окопи на позиціях під Куп'янськом. І якось кум ще з чотирма хлопцями возили дошки на пікапі. І наїхали вони на міну. Тих, хто в кабіні сидів, на шматки порозривало. Назад тільки пів кума приїхало, — зітхає Дмитрієнко.

Василь Дмитрієнко — хрещений батько одного із братів Мосейчуків. Разом із їхнім батьком, своїм кумом Сергієм Мосейчуком, він долучився добровольцем до війська у березні 2022-го році. Сергій загинув на Харківщині у 2023-му. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Невдовзі після загибелі батька його син Максим демобілізувався. Його мати, дружина Мосейчука-старшого важко пережила смерть чоловіка, у неї стався інсульт. Після вбивства синів односельці ще кілька днів не знали, як їй розповісти про те, що сталося з синами. Вони сховали пульт від телевізора й стежили, щоб вона не дивилась новини. Під час інтерв'ю з родичами Мосейчуків ми відходимо від їхньої двоповерхівки, щоб вона нічого не почула.

— Якщо чесно, ми боїмося, що вона це не витримає, — каже подруга братів Ольга.

"Ще раз почую, що хтось їздить — уб'ю нах*р"

У центрі села високий паркан заляпано червоною фарбою та розмальовано написами "Виродки", "Кати" і "Вбивці". За ним — хата Пржегорницьких, батьків Дарини — дружини Лучанова. Вона закінчила військове училище, після чого пішла служити в армію, де й познайомилася з комбригом та народила двох дітей. Місцеві кажуть, що до їхнього одруження Пржегорницькі жили скромно, а після — зробили дорогий ремонт, обнесли двір високим парканом, обвісили його камерами, купили нову машину та квадроцикли. За словами сусідів, їхня родина завжди жила відокремлено, а останнім часом ще більше віддалилася від села.

Будинок Пржегорницьких, батьків дружини екскомбрига Лучанова Дарини, у центрі Калинівки, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Через дорогу від Пржегорницьких стоїть сільський клуб, де молодь слухає музику, та стадіон, на якому хлопці часто їздять на мотоциклах, деякі без глушників. За словами місцевих, шум дратував Дарину й Лучанова. Продавчиня розташованого поряд магазину Тетяна Сюмар розповідає Суспільному, що кілька тижнів тому комбриг накричав на її 16-річного сина, який їхав повз на мотоциклі.

— Він його зупинив і каже: "У мене діти малі, а ви їх будите!" Тут підбігла Дашка й каже, що це не той хлопець, він тихо їздить. А тоді Лучанов: "Давай збирай свою братву з цих моторухів і будемо з вами говорити. А ще раз почую, що хтось їздить — уб'ю нах*р", — розповідає Сюмар.

26 червня, за день до зникнення братів, до її магазину зайшли двоє немісцевих чоловіків у цивільному одязі зі зброєю. За прилавком була інша продавчиня, Людмила Петрова. Чоловіки представилися військовою службою правопорядку і показали їй список із п'ятьох селян, яких вони розшукують.

— Я прочитала список, то були наші люди місцеві. Але серед них була неповнолітня дитина. Я питаю: "Хлопці, мені здається, що цих людей нічого не пов'язує. З якої ви тут причини?". Вони відповіли, що ці хлопці комусь щось не те сказали і з ними треба поговорити", — переповідає розмову продавчиня.

Вона відмовилась показувати, хто де живе, і тоді чоловіки купили в неї морозива й пішли. Пізніше поліція з'ясувала, що це були бійці 155-ї бригади, які наступного дня викрали Мосейчуків. За словами Людмили, у більшості хлопців з їхнього списку були мотоцикли, і з одним із них Лучанов до цього сварився через шум. Продавчині вважають, що ці військові збиралися покарати всіх їх за наказом Лучанова.

— Так не можна робити! Якщо ти дорослий, ти комбриг — підійди до хлопців по-людськи і скажи: "Хлопці, не подобається нам, що ви там катаєтесь". Ви що, думаєте наші діти дурні? Не дурні. Вони б собі послухали, — каже Суспільному Лілія, мати 17-річного хлопця, прізвище якого було у списку.

Продавчині Тетяна Сюмар (праворуч) та Людмила Петрова (ліворуч) і жителька села Лілія — мати 17-річного хлопця, який був у списку тих, кого в день зникнення Мосейчуків по селу розшукували бійці 155-ї бригади. Калинівка, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Після зникнення братів Мосейчуків вона дуже злякалася за свого сина.

— Ми хочемо, щоб усіх покарали по справедливості, щоб ми спокійно жили в цьому селі. Бо наші діти бояться, і ті, хто давали свідчення, — додає Лілія.

— Людське життя забрали ні за що! Ти ж військовий, ти маєш нас оберігати, а не забирати життя! — обурюється продавчиня Людмила.

Що конкретно змусило комбрига вбивати саме Мосейчуків, жінки не знають. Братів не було в списку, який показали її підлеглі, хоча вони мали мотоцикл. Але там був їхній молодший брат Сергій. Він теж це пояснити не може. За його словами, з Лучановим та Пржегорницькими він ніколи не конфліктував і не чув, щоб з ними сварилися його брати. Ніхто з жителів Калинівки, опитаних Суспільним, не бачив, щоб брати образили дружину Лучанова, що, на думку слідства, послугувало мотивом для вбивства. Але деякі були свідками їхнього конфлікту з іншою родичкою Пшегарницьких.

Молодь у центрі Калинівки, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

"Наші руки, совість і душі не замарані кров'ю"

Написами "Кати" і "Вбивці" розмальовано ще один паркан на виїзді з села, напроти дачі братів Мосейчуків. Тут живе Людмила Рябкіна — рідна сестра тещі Лучанова. Сусіди стверджують, що вона та її донька, яка приїжджає до Калинівки час від часу, часто сперечалася з Мосейчуками через те, що ті шуміли.

— Іншим сусідам нічого не заважало, а тій Людці заважало! І вона ходила по совхозу й кричала: зять приїде, порядок наведе! — каже в розмові з Суспільним Рустам Піліпов, який живе через паркан від дачі Мосейчуків.

Аби дізнатися думку Рябкіної, журналісти Суспільного постукали до неї у ворота, і на вулицю вийшла невисока енергійна літня жінка. Вона божиться, що до вбивства жодного стосунку не має і вперше почула про зникнення братів від поліції майже через два тижні після того, як це сталося.

— Ми з донькою сказали їм (поліції — ред.), що жодного конфлікту з хлопцями в нас не було. Наша совість перед ними та перед Богом чиста. Наші руки, совість і душі не замарані кров'ю! — кричить Рябкіна на все село, явно щоб її почуло якнайбільше людей.

Односельці, які проходять вулицею, з нею не вітаються.

— Зі мною не балакають навіть найкращі друзі, точніше ті, що були друзями! Напевно, бояться, що з ними буде так само! Це дуже і дуже страшно, наші люди не знають правди! — кричить вона.

Людмила Рябкіна, рідна сестра тещі екскомбрига Лучанова, біля свого будинку показує подяки від військових за те, що вона пече для них коржики. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Хоч Рябкіна каже, що не конфліктувала з Мосейчуками, та визнає, що якось її донька викликала поліцію, коли ті шуміли вночі. Тоді ніхто не приїхав. Жінка стверджує, що брати постійно не давали їм спокою і мали алкогольну залежність, але в селі цього визнавати не хочуть.

— Минулої осені ми викопали картоплю й перебирали разом із донькою. До нас заходив цей Максим, дочка з ним побалакала і каже: "Максиме, поїхали зі мною в Київ, пройдеш реабілітацію". Значить, на то була причина! — розповідає жінка.

Водночас стверджує, що ніколи не скаржилася на сусідів зятю і гадки не має, що могло стати причиною викрадення та вбивства.

Рябкіна винесла подяки від військових за те, що вона пече для них коржики. Жінка скаржиться, що їй обмалювали паркан незаслужено, але не збирається це зафарбовувати.

— Я б хотіла побачити всіх тих людей, що все це мені написали, що мені балакали в спину, що виклали в фейсбуці цей бруд. Щоб вони встали переді мною і сказали мені в очі, чого вони так думають і чого вони так зробили! — кричить Рябкіна.

Паркан домогосподарства Рябкіної на виїзді з села навпроти дачі братів Мосейчуків теж розмальований написами. Калинівка, 13 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Ніхто з місцевих, з якими поспілкувалося Суспільне, не підтвердив її слів, що брати зловживали алкоголем і сильно шуміли.

— В алкашів буде так город прополений, посаджений? В алкаша нічого не буде. Хлопці могли, як будь-хто, сісти на вихідний і попити пива. Могли зібратися шашлики посмажити. А алкашами їх ніхто не назве, — переконує сусід Рустам.

"Мені соромно сидіти на цій лаві"

14 липня, селище Рокитне. Поліцейські, озброєні автоматами, заводять Лучанова до зали суду для обрання йому запобіжного заходу.

— Ви наказували вбити братів? — питають журналісти.

— Ні.

— А хто це зробив?

— Я вважаю, що це має встановити слідство.

Прокурори оголошують, що комбриг віддав наказ викрасти братів Мосейчуків "з особистих мотивів", не пояснюючи, яких саме. За їхніми словами, 27 липня в Калинівку прибули семеро військових його бригади. Групою командував старший сержант Богдан Шурко. Вони зайшли на дачу Мосейчуків, де один із військових, Андрій Заєць, двічі вистрілив у ногу Роману. Пізніше під час допиту він пояснив, що хотів відлякати собаку і влучив у Мосейчука випадково. Далі військові зв'язали братам руки й ноги, зав'язали очі, посадили у дві різні автівки та відвезли до військової частини А5001 під Полтавою. Що там відбувалося з братами, прокурори не уточнили.

Через два дні, за даними слідства, комбриг "з метою приховання злочину" наказав командиру батальйону Олексію Долголенку вбити братів. 1 липня він відвіз Мосейчуків на полігон, по черзі наказав вийти з машини, розстріляв, кинув у яму та закопав.

Конвоїри заводять екскомандира 155-ї ОМБр “Анна Київська” Станіслава Лучанова у зал засідань Рокитнянського райсуду Київської області, 14 липня 2026 року. Підполковника підозрюють в організації викрадення і вбивства двох братів Мосейчуків. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Усіх підлеглих комбрига заарештували раніше. У суді комбат Долголенко заявив, що співпрацюватиме зі слідством та попросив “забезпечити безпеку його родини”. Старший сержант Шурко, який керував викрадачами, заявив: командир віддав йому наказ вивезти братів і сказав, що вони самовільно залишили частину.

Комбриг провини не визнає.

— З підозрою я не згоден і готовий співпрацювати зі слідством. У цей період я перебував у відпустці й, згідно зі статутом, не міг нікому давати вказівки, — спокійно каже Лучанов.

Його адвокат наголошує, що в матеріалах справи немає доказів проти комбрига. За його словами, військові, які викрадали братів, виконували накази Шурка, який відмовився давати свідчення під час допиту. А протоколу допиту імовірного вбивці Долголенка немає у справі, тому невідомо, хто віддавав йому наказ.

У перерві Лучанов переконував журналістів, що не знав братів Мосійчуків і ніколи не обговорював їх із дружиною. Комбриг стверджує, що взагалі не був в курсі щодо викрадення братів та їх появи в його частині, оскільки був у відпустці.

— Після того шляху, який я пройшов, мені соромно сидіти на цій лаві, знаючи, що я невинний, — каже комбриг.

Суд задовольнив прохання прокурорів та відправив його під варту на два місяці без можливості вийти під заставу.

Екскомбриг Станіслав Лучанов під час засідання Рокитнянського райсуду Київської області, 14 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

“Вони дограються”

За годину до засідання до будинку матері Мосейчуків на мопеді під'їхала староста села та машина швидкої. Близькі нарешті вирішили повідомити їй про те, що сталося і про всяк випадок викликали медиків. Сусіди, які останніми днями оберігали жінку від новин, завмерли в очікуванні.

Раптом із вулиці донісся сильний гуркіт. Як виявилось, двоюрідна сестра загиблих не витримала напруги, взяла металеву палицю і почала бити по паркану Рябкіної — єдиної родички Лучанова, що залишилась у селі.

Сусідки взялися її заспокоювати, і все припинилось.

— Не треба, Олю, воно того не вартує, — вмовляє жінку одна з них.

— Хай, прийде до матері хлопців і подивиться! Я її так викликала, щоб і вона була присутня! — плаче сестра загиблих.

— Якщо це все пустять на гальма, тут буде самосуд, — зітхає її сусідка. — Вони дограються. Їх усіх треба покарати за законом.

Ольга (праворуч), двоюрідна сестра загиблих братів Мосейчуків. Калинівка, 14 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

***

Попрощалися із убитими Максимом і Романом Мосейчуками на наступний день після засідання суду. На початку процесії молодь Калинівки проїхала повз будинок Лучанова, голосно ревучи моторами.

Молодь на мотоциклах супроводжує автомобілі, які везуть тіла вбитих Максима та Романа Мосейчуків з морга додому у день прощання з ними в Калинівці. Київщина, 15 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Тітка братів Мосейчуків і дружина Романа Ольга прощаються зі своїми рідними на подвір'ї біля двоповерхівки у Калинівці, де Максим жив із матір'ю. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Побратими вбитого Максима Мосейчука на чолі похоронної процесії у Калинівці, 15 липня 2026 року. Роман та Максим — двоє з трьох синів у родині. Їхній батько був військовим, загинув під Куп'янськом. Максим служив у Нацгвардії гранатометником, захищав Київ у перші дні повномасштабного вторгнення і звільнився зі служби після смерті батька. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Сергій Мосейчук, наймолодший син у родині, з дружиною біля могили батька Сергія Мосейчука, який загинув у 2023 році під Куп'янськом. Двох його старших братів, яких викрали та вбили, ховають поряд із батьком. Калинівка, 15 липня 2026 року. Суспільне Новини/Іван Антипенко

Автори: Олексій Арунян, Іван Антипенко

Джерело: СУСПІЛЬНЕ

Like
Опублікувати

Новини партнерів
Реклама

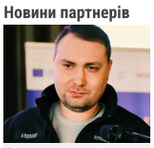
"Всі моляться": Буданов приголомшив...

Олена Тополя зізналася у симпатії до...

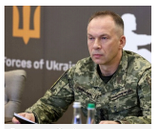
Сирський відреагував на звільнення...

У Польщі назвали Захід України іншою...

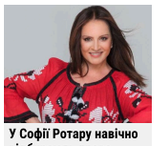
У Софії Ротару навічно відбирають права...

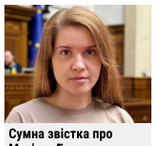
Сумна звістка про Мар'яну Безуглу...

Tags: вбивство скандали

YOU MAY ALSO LIKE...

УБИЙСТВО, КОТОРОГО НЕ БЫЛО: ВО ВСЕМ ВИНОВАТА ВОДКА?

24 БЕРЕЗНЯ 2003

Як діти в окупації таємно вчаться в українських школах

11 СІЧНЯ 2025

Військовий ЗСУ про знищену колону російських загарбників: "Розмотали цю колону, і ніхто до Вугледара не дійшов"

14 ЛЮТОГО 2023

Передрук матеріалів "України кримінальної" повністю - з письмового дозволу. Для Інтернет-видань – без обмежень за обов'язкових умов: зазначення адреси ресурсу у вигляді гіперпосилання. Copyright © 2018 Україна кримінальна. Всі права захищені. E-mail для контактів:
cripo@cripo.com.ua